

Mot klimatkaos och kapitalism i den antikapitalistiska delen av demonstrationen

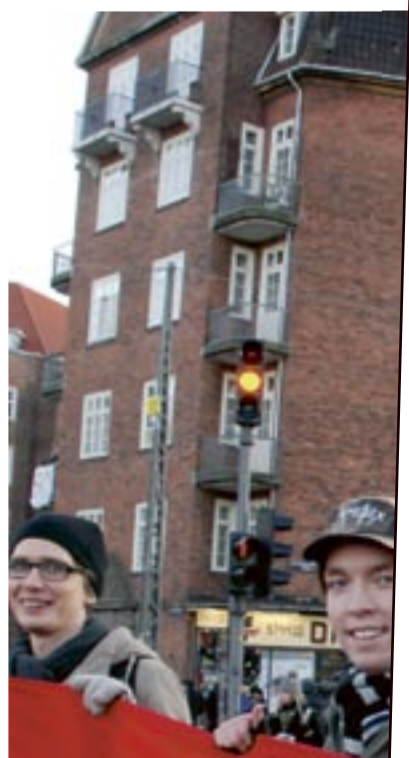
Vårt klimat är inte

till salu!

Änsterkändisarna Olivier Besancenot och Naomi Klein var i Köpenhamn.

”Jag sattes i en bur”

Jag var en av drygt hundratusen som ville se skillnad. Som ville ha ett seriöst och rättvist beslut av politikerna som samlats i Bella Center. Men jag kom aldrig dit, istället sattes jag i en bur.

Jag gick i slutet av det antikapitalistiska blocket tillsammans med vänner med tanken att sedan röra mig fram. Känslan av kamp och styrka genomsyrade demonstrationen, och en känsla av att detta var något stort. Adrenalinet pumpade när vi väl började gå och jag kände en spänning i luften. I en gatukorsning vällde den spänningen över oss, och polisen stormade den delen av svarta blocket där jag gick, och panik utbröt.

Vi visste nog alla att de skulle komma men det var som om de kom precis i den sekunden då vi slöt ögonen för att blinka. Vi blinkade, jag blinkade. Föll. Slog i bakhuvudet. Öppnade ögonen och drogs upp av en svartklädd maskerad kille. Blinkade igen. Öppnade ögonen. Satt på asfalten mot en bil medan polisen riktade sina batonger mot oss och skrek att vi skulle sitta ner.

Handfångslen i plast trängde in i handlederna och jag satt i ett led med drygt 30 andra tjejer. Jag ville inte blinka igen av rädsla för att inte veta, att missa något i det ögonblicket mitt ögonlock omslöt iris.

Jag slutade blinka och med torra ögon såg jag allt. En gammal man som tvingas ner på asfalten trots att han skriker att han har dåliga knän. En trettonårig flicka som gråter för att hon inte längre kan känna sina händer. Djur i blå uniform som skrattar medan 70 människor sitter på asfalten och fryser. 70 människor som undrar varför de fråntagits sin rätt att uttrycka sina åsikter. Sin rätt att påverka.

Djur i blå uniform som skrattar medan 70 människor sitter på asfalten och fryser. 70 människor som undrar varför de fråntagits sin rätt att uttrycka sina åsikter. Sin rätt att påverka.

Detta var tydligen inte den dagen då vi får stoppa ett papper i en låda och rösta. Vi påminns om att dagens demokrati inte är folkets makt utan illusionen om att vi har makt.

Efter timmar på asfalten släpas jag till en buss. Aldrig får jag svar när jag frågar ”varför?”. Mina ögon rinner och bussen åker.

Den gamla mannen klagar på att hans händer bränner och vill resa sig upp för att lindra smärtan i knäna. Snuten svarar inte, vi talar inte deras språk. Jag blinkar inte när bussen kör in i en stor förrådsliknande lokal. Blinkar inte när jag lyckas ta mig loss och dricka vatten. När jag hjälper en annan tjej att ringa sina föräldrar. Blinkar inte när poliser sliter och drar. Blinkar inte när vi skriker. Blinkar inte när jag måste ta av mig mina varma kläder och blir kroppsvisiterad. Som om förnedringen av att ha någon gå igenom min kropp skulle vara mindre bara för att vi har samma kön.

Jag blinkar inte när de leder in mig i en lokal full med burar. När de öppnar gallret till bur nummer elva sluter jag ögonen. Öppnar dem en gång av att rummet ekar av skallrande galler. Igen när en kvinna släpas från toaletten och slängs in i en ensam bur. Nio tjejer får dela på två sittunderlag och en filt. Sluter ögonen.

Hör bara skriken och vattenflaskorna som dras mot gallret. Hör bara människorna. Hör aldrig djuren. För de har inget att säga. De piskas på från ovan att låsa in ungdomar i burar och hota med pepparspray.

Men snuten viker inte heller för slagen utan skickar dem bara vidare; till gamla som vill säga sitt, till ungdomar som vill förändra, till kvinnor som fått nog och män som vill påverka. Till alla oss som med öppna ögon inser att det krävs mer än ord från stora företag och politiker. Till oss som vägrar sluta ögonen och blunda för det faktum att en annan värld är nödvändig.

Vid 02:30 kom jag ut ur buren. Då hade jag varit frihetsberövad sen 15:15.

Matilda Lilja